

BELGISCHE SENAAT

—
BUITENGEWONE ZITTING 1968.
 —

—
 28 JUNI 1968.
 —

Voorstel van wet tot het verplicht inrichten van een reddingsdienst in de openbare zwembaden.

TOELICHTING

—

MIJNE HEREN,

Het inrichten van een reddingsdienst in een openbaar zwembad is tot nog toe niet bij de wet opgelegd.

Op dit punt staan wij ten achter t.o.v. de andere Westerse landen.

Frankrijk beschikt bijvoorbeeld over de wet n° 51-662 van 21 mei 1951, die de algemene regelen weergeeft betreffende het toezicht in de zwemdokken, aangevuld door interministeriële besluiten van 31 juli 1951, 1 augustus 1952 en 18 mei 1951.

In ons land is een regentsbesluit van 11 februari 1946 van kracht dat handelt over de openbare zwembaden, maar niet over het inrichten van een reddingsdienst in deze zwembaden.

Inderdaad, het Regentsbesluit van 11 februari 1946 slaat op het algemeen reglement voor de bescherming van de arbeid.

Het verplicht in deze optiek, de exploitanten van een openbaar zwemdok alleen de nodige maatregelen te treffen teneinde het water bacteriologisch zuiver te houden, zodat besmettelijke ziekten door dit water niet verspreid kunnen worden. Het Ministerie van Volksgezondheid heeft tot opdracht over de stipte naleving van dit Regentsbesluit te waken.

Naar aanleiding van een aantal ongevallen heeft men kunnen vaststellen dat een reddingsdienst in ons land niet verplichtend is.

SÉNAT DE BELGIQUE

—
SESSION EXTRAORDINAIRE DE 1968.
 —

—
 28 JUIN 1968.
 —

Proposition de loi relative à l'organisation obligatoire d'un service de sauvetage dans les établissements de bains publics.

DEVELOPPEMENTS

—

MESSIEURS,

Aucune disposition légale n'impose, jusqu'à présent, l'organisation d'un service de sauvetage dans les établissements de bains publics.

Sur ce point, nous sommes en retard sur les autres pays occidentaux.

Ainsi, la France dispose de la loi n° 51-662 du 21 mai 1951 qui édicte les règles générales de la sécurité dans les établissements de natation, complétée par les arrêtés interministériels des 31 juillet 1951, 1er août 1952 et 18 mai 1954.

Chez nous, un arrêté du Régent du 11 février 1946 traite des établissements de bains publics, mais non de l'organisation d'un service de sauvetage dans ces établissements.

Ledit arrêté du Régent du 11 février 1946 contient en effet le Règlement général pour la protection du travail.

C'est dans cette optique qu'il oblige les exploitants des établissements de bains publics à prendre les mesures nécessaires afin que l'eau soit suffisamment pure au point de vue bactériologique pour ne pas propager de maladies transmissibles. Le Ministère de la Santé publique est chargé de veiller à l'application stricte de l'arrêté en question.

A la suite d'une série d'accidents, on a constaté que l'organisation de services de sauvetage n'est pas obligatoire dans notre pays.

Dit voorstel van wet strekt er toe de minister of ministers belast met de sport, te belasten met de controle over het al of niet aanwezig zijn van een reddingsdienst.

Voor wat de huidige toestand betreft, zij er op gewezen dat nu reeds de exploitanten van een openbaar zwembad strafrechtelijk en burgerlijkrechtelijk aansprakelijk zijn voor de ongevallen die zich kunnen voordoen bij ontstentenis van een toezichts- en reddingsdienst.

Dit blijkt uit een arrest van het Hof van Beroep te Brussel d.d. 27 juni 1958.

Het standpunt van de Belgische rechter is duidelijk : er moet een reddingsdienst ingericht worden in elk openbaar zwembad niet alleen om bijstand te verlenen in geval van verdrinking, maar vooral om ongevallen te voorkomen door het treffen van de daar toe nuttige maatregelen.

Bovendien kan de exploitant in geval van verdrinking van een bader schuldig bevonden worden aan het misdrijf omschreven in de artikelen 418 en 419 van het Strafwetboek, nl. het onopzettelijk doden en onopzettelijk toebrengen van lichamelijke letsel.

De rechtbanken zijn dus wel gewapend om, in geval van schuldig verzuim van een exploitant van een zwembad, een straf uit te spreken en schadevergoeding te verlenen aan de rechtverkrijgenden van het slachtoffer, maar in preventieve maatregelen ter voorkoming van dergelijke ongelukken is door de wetgever niet voorzien. Nochtans kan de Bestendige Deputatie bij het verlenen van de exploitatievergunning eisen dat een behoorlijke reddingsdienst wordt ingericht.

Volgens de inlichtingen waarover wij beschikken beantwoorden de meeste overdekte baden die door een provinciaal- of gemeentebestuur worden uitgebaat, aan dit voorstel. Het gaat hier dus het meest om zwembaden die niet overdekt zijn, gelegen aan een waterloop, meer of zee, of uitgebaat worden door private instanties.

Wat het examen betreft, strekkende tot het verlenen van het brevet, waarvan sprake in artikel 4, zou dit moeten ingericht worden door de minister belast met de sport en problemen behandelen met betrekking op de hygiëne, de waterzuivering, de luchtverversing, sanitairen enz. Bovendien zou dit examen ook moeten betrekking hebben op een fysieke bekwaamheidsproef omvattende o.a. kunstmatige adembaling, onder water zwemmen, in dienstkleedij een reddingspop uit het water halen, een bepaald aantal meters zwemmen, enz...

In dit verband kan men verwijzen naar het examenprogramma voor de betrekking van redder of badmeester, op punt gesteld door de Nationale Vereniging der Provinciale en Gemeentelijke Badinrichtingen van België.

K. POMA.

**

La présente proposition de loi tend donc à charger le ou les Ministres ayant le sport dans leurs attributions de contrôler l'existence d'un tel service.

Pour ce qui est de la situation actuelle, il y a lieu de signaler que, dès à présent, les exploitants d'un établissement de bains publics peuvent être déclarés civilement et pénalement responsables des accidents qui peuvent survenir en l'absence d'un service de surveillance et de sauvetage.

C'est ce qui résulte d'un arrêt rendu le 27 juin 1958 par la Cour d'appel de Bruxelles.

Le point de vue du juge belge est clair : un service de sauvetage doit être organisé dans chaque établissement de bains publics, non seulement pour intervenir après une immersion, mais surtout pour prévenir les accidents en prenant les mesures applicables à cette fin.

De plus, en cas de noyade d'un baigneur, l'exploitant peut être déclaré coupable du délit réprimé par les articles 418 et 419 du Code pénal : homicide et lésions corporelles involontaires.

Si, en cas de négligence coupable de l'exploitant d'un établissement de bains, les tribunaux sont donc armés pour prononcer une peine et accorder une indemnité aux ayants droit de la victime, par contre aucune mesure n'est prévue pour prévenir de tels accidents. Toutefois, la Députation permanente peut imposer, au moment de l'octroi de la licence d'exploitation, l'organisation d'un service de sauvetage adéquat.

D'après les renseignements dont nous disposons, la plupart des bassins couverts exploités par une administration provinciale ou communale sont conformes aux dispositions de la présente proposition. Celle-ci s'applique donc surtout aux bassins non couverts établis sur un cours d'eau, sur un lac ou au littoral, ou exploités par le secteur privé.

Quant à l'examen préalable à l'octroi du brevet prévu à l'article 4, il devrait être organisé par le Ministre ayant le sport dans ses attributions et porter sur l'hygiène, l'épuration des eaux, la ventilation des locaux, les installations sanitaires, etc. Il comporterait en outre une épreuve d'aptitude physique portant notamment sur la respiration artificielle, la natation sous l'eau, la recherche et la sortie, en vêtements de service, d'un mannequin sous l'eau, un parcours d'une certaine distance en surface, etc.

A cet égard, on pourra se reporter au programme de l'examen de sauveteur ou de maître de bain, mis au point par l'Association nationale des Etablissements de Bains provinciaux et communaux de Belgique.

**

VOORSTEL VAN WET**EERSTE ARTIKEL.**

Elke exploitant van een openbaar zwembad, zowel in een gesloten dok als in een waterloop of in een meer, is verplicht een reddingsdienst in te richten. Dit geldt ook voor de geëxploiteerde stranden aan zee en de schoolzwembaden.

ART. 2.

De Koning bepaalt de getalsterkte van de reddingspleeg in de zwembaden die onder deze wet vallen, rekening houdende met het aantal baders en met de afmetingen van de inrichting.

De reddingsdienst moet ononderbroken werken van de opening tot de sluiting van het zwembad.

ART. 3.

De exploitant is verplicht de redders het nodige materieel ter beschikking te stellen.

De Koning bepaalt de aard van het materieel.

ART. 4.

De aangestelde redders moeten houder zijn van een brevet uitgereikt door het Ministerie belast met de sport, waaruit blijkt dat zij in staat zijn toezicht uit te oefenen, drenkelingen te redden en de kunstmatige ademhaling toe te passen (praktische en theoretische kennis, lichamelijke geschiktheid).

Een houder van een brevet moet om de 10 jaar een hernieuwde proef afleggen om verlenging van zijn brevet te bekomen.

ART. 5.

De Koning bepaalt de proeven waaraan de personen die een brevet willen behalen zich moeten onderwerpen.

Het ministerie belast met de sport richt jaarlijks een openbaar examen in voor de kandidaat-redders.

ART. 6.

Het Ministerie belast met de sport is belast met de controle op de toepassing van deze wet.

De schuldigen worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot twee maanden en met geldboete

PROPOSITION DE LOI**ARTICLE PREMIER.**

Tout exploitant d'un établissement de bains publics, qu'il soit installé dans un bassin de natation fermé, sur un cours d'eau ou un lac, est tenu d'organiser un service de sauvetage. Cette obligation s'applique également aux plages exploitées au littoral ainsi qu'aux piscines scolaires.

ART. 2.

Le Roi fixe l'effectif de l'équipe de sauvetage dans les établissements tombant sous l'application de la présente loi, compte tenu du nombre de baigneurs et des dimensions de l'établissement.

Le service de sauvetage doit fonctionner d'une manière ininterrompue depuis l'ouverture jusqu'à la fermeture des installations.

ART. 3.

L'exploitant est tenu de mettre le matériel nécessaire à la disposition des sauveteurs.

Le Roi détermine la nature de ce matériel.

ART. 4.

Les sauveteurs désignés doivent être titulaires d'un brevet délivré par le Ministère ayant le sport dans ses attributions, et constatant qu'ils sont en état d'exercer la surveillance, de sauver des noyés et de pratiquer la respiration artificielle (connaissances théoriques et pratiques, aptitudes physiques).

Le détenteur d'un brevet est tenu de subir tous les 10 ans une nouvelle épreuve pour obtenir la prorogation de ce brevet.

ART. 5.

Le Roi détermine les épreuves auxquelles doivent se soumettre les personnes qui désirent obtenir le brevet.

Le Ministère qui a le sport dans ses attributions organise annuellement un examen public pour les candidats-sauveteurs.

ART. 6.

Le Ministère qui a le sport dans ses attributions est chargé de contrôler l'application de la présente loi.

Les contrevenants seront punis d'un emprisonnement de huit jours à deux mois et d'une amende de

van vijftig frank tot vijfhonderd frank of met een van die straffen alleen.

Alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek zonder uitzondering van Hoofdstuk VII en artikel 85 zijn toepasselijk op de bij deze wet bedoelde misdrijven.

K. POMA.
J. BASCOUR.
J. DE GRAUW.
G. BEGHIN.

cinquante à cinq cent francs ou d'une de ces peines seulement.

Toutes les dispositions du Livre Ier du Code pénal, y compris le chapitre VII et l'article 85, sont applicables aux infractions visées par la présente loi.